

7.10.2023

"עוד נדע ימים טובים מאלה,
עוד נדע ימים טובים פי אלף
שורשינו יעמיקו סלע
כמו ארזים בהר".

גיליון מס. 2795 * ה' חשוון תשפ"ד * 20 אוקטובר 2023
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

יומן מלחמה

1. החברה הישראלית נערכת למלחמה. המתים נערמים על הלב ונקברים הרחק מביתם בעוטף. קברים זמניים קוראים לזה היום. החברה הישראלית מתגייסת ומוכיחה שהיא שווה הרבה יותר מהממשלה הרופסת והמקומבנת שלה. כמעט בכל מקום שבו כושל משרד ממשלתי בטיפול בנושא עליו ממונה, קמים גופים אזרחיים, מתוך המחאה ברובם, ובמהירות וביעילות מגישים את הסיוע הנדרש.

2. זה התחיל כבר בשבת כאשר אנשים שעד אתמול קראו להם "שמאלנים" "בוגדים" ו"אנרכיסטים", עלו על מדים ודהרו לאיזור הקרבות. הצבא הגיע איך לא כמה שעות אחריהם. האלוף נועם תיבון עלה על מדים ודהר לחלץ את נכדו הלכודות בעוטף הנרמס. גם האלוף יאיר גולן המשוקץ והמגודף עלה על מדים אסף בדרך שלושה ארבעה חיילים ודהר לחלץ לכודים. הדרג הממשלתי שקירטע אחרי האירועים תפקד באופן כל כך פתטי אם בכלל. דרש אחדות, אבל טרח כבר מהיום הראשון לזרוק את האחריות על הדרג הצבאי והביטחוני.

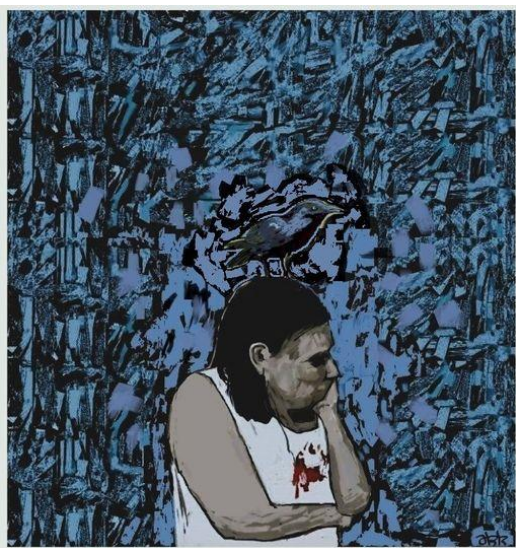
3. אבל ככה זה כאשר המינויים הם לפי רמת החנפנות או הקרבה למרכז הליכוד ולא לפי הכישורים. לכולם ברור שאת החשבון שנתניהו דרש מראש הממשלה אולמרט בזמן מלחמת לבנון השנייה, הוא יקבל מיד עם תום המלחמה, ואם אפשר אז עוד קודם לכן. אבל כאמור מלחמת שמחת תורה היא שעתם היפה של האזרחים. ונדמה לי שכך ראוי לראות אותה נכון לעכשיו.

בצילום: האלוף במיל. יאיר גולן גיבור בכל קנה מידה

שמרו נפשכם

מחדל שמחת תורה האיום והנורא, שבו ישובים שקבעו את גבולנו הדרומי חרבו, חלקם עד היסוד. הסיפורים הקשים, סירטוני הסנאף, התינוקות, הזקנים, הקשישים והקשישות, החטופים, זיעזעו את הקליפה הדקה שעטפה אותנו בתחושה שאנחנו בטוחים מכל צרה, שצה"ל שומר עלינו ושלא יאונה לנו כל רע. כל זה התנפץ באחת. והעלה אל פני השטח את השורות התובעניות והאלמותיות של נתן אלתרמן משיר משמר:

שְׁמָרִי נַפְשִׁי, כֹּחֶךָ שְׁמָרִי, שְׁמָרִי נַפְשִׁי/ שְׁמָרִי
חַיִּיךָ, בִּינְתֶךָ, שְׁמָרִי חַיִּיךָ, / מְקִיר נֹפֶל, מַגֵּג בְּדֹלֶק,
מִצֵּל חֶשֶׁךְ, / מֵאֲבֵן קֶלַע, מִסִּפְיָן, מִצְּפֹרְנִים. / שְׁמָרִי
נַפְשִׁיךָ מִן הַשּׁוֹרֶף, מִן הַחוֹתֶךָ / מִן הַסְּמוּךְ כְּמוֹ עֶפֶר
וְכִמוֹ שְׁמִים / מִן הַדּוֹמָם, מִן הַמְּחַפָּה וְהַמוֹשָׁף /
וְהַמְּמִית כְּמִי-בָּאֵר וְאֵשׁ כִּירִים... (נ. אלתרמן)

עאסם מטובא

1. לפני כמה ימים בצהריים הנייד מצלצל. שלום דודו כאן עאסם מדבר. עאסם מטובא. אני מתקשר להתנצל על הדברים האיומים שעשו אנשי החמאס ליהודים בקיבוצים בעוטף עזה. אמרתי לו שהוא לא צריך להתנצל על דברים שלא הוא עשה. אבל עאסם התעקש לקחת אחריות.

2. עאסם שירת איתי בסיירת אגוז, לפני 55 שנה היינו פותחים ציר ביחד להר דב. באחד הסיורים ליברטי החבלן גילה בדרך שישה מוקשים השביעי הרג אותו. אחר כך עאסם היה שומר בצאן. ולאורך כל השנים שכן קרוב.

3. לפני יומיים עאסם התקשר. להתנצל. לא באמת משהו לדווח עליו בחדשות. אבל באותו לילה ישנתי לראשונה מזה כמה ימים לילה שלם בלי להתעורר אפילו פעם אחת כל הלילה. היה שווה את זה.

צילום: קיבוץ בארי | גדי קבלו

החקיין בשדה השיפון

1. אני יודע שהרבה אנשים שאלו את עצמם בתימהון מדוע ראש הממשלה נתניהו הטריח את עצמו ביום שישי בערב לחלל שבת רק כדי למסור הצהרה שתמית וחסרת משמעות כל כך.

2. הסבר קטן על אחד המאפיינים של נתניהו. נתניהו הוא "חקיין". זוכרים שכאשר הנשיא אובמה ביקר בארץ בזמנו ברדתו מהמטוס בנתב"ג כחום היום הסיר הנשיא האלגנטי את מקטורנו ואחז בו ברישול על כתפו. נתניהו ראה את התנועה החיננית שביצע הנשיא אובמה והופ הסיר גם הוא את מקטורנו ותלה אותו ברישול קצת פחות אלגנטי על כתפו הנגדית.

3. עכשיו אני מגיע לעניין ההצהרה הסתמית. בשישי בבוקר נמסר שנשיא ארצות הברית בידן שוחח עם משפחות החטופים לעזה ב"זום" במשך שעה וחצי. ולדברי רובי חן, אביו של אחד החטופים, השיחה הייתה "מכילה, מרגשת ומחבקת".

4. מאז נאום ה"דוֹנֵט" של בידן אזרחי ישראל מרגישים שסופסוף מצאו מנהיג שבאמת איכפת לו מהם. נתניהו שונא תחרות והשיחה של בידן עם משפחות החטופים הולידה את המוטיבציה למסור הצהרה שבתוך כל הבלה בלה נתניהו ימסור שגם הוא שוחח עם משפחות של חטופים. וכך נולדה ההצהרה.

5. אגב, מעניין אם הוא באמת שוחח עם משפחות חטופים או רק דיווח שכך עשה. אתם כמובן זוכרים שנתניהו והאמת אינם ידידים כל כך טובים. משפחות החטופים טוענות שלא.

6. בצילום: תאומים. ברק אובמה ונתניהו, בערך כמו דני דה ויטו וארנולד שוורצנוגר

אני סופר את מתי

אני סופר את מתי
אחר כך את מתי.
קדם את מתי
אחר כך את מתי.

כי מתי שלי הם שלי
ומתייהם שלהם הם שלהם.
לכן תמיד קדם אני סופר את מתי
אחר כך את מתייהם.

אנשים חכמים אומרים
שאולי פאשר אתחיל
לספר קדם את מתייהם
ורק אחר כך את מתי
אולי זה יגמר.

ומה אם הם טועים?

לכן אמשיך לספר כך את מתי
אחר כך את מתייהם.

על קירות בארי כתבתי קורותיה

ידידי הטוב המשורר אנדד אלדן איש בארי, הנושק למאה שנות חיים בארץ הקשה הזאת, כתב שיר נבואי די מזמן. בשיר הוא מתאר את בארי של שבת ה-7.10.23 בארי שחרבה בשעה 6:30 בבוקר בסערה גדולה שבאה עם החמאס מעזה. זהו שיר קשה. ואוי כמה חבל שהוא התגשם.

על קירות בארי כתבתי קורותיה
ממקורות ומעמקים קרועי קר
עת קראו את הקורה בכאב ואורותיה
נפלו לערפל ואפלת לילה ויללה כמקור
לתפלה כי נפלו ילדיה ודלת נעולה
לרחמי שמים נושמים שממה ושכול
הורים ללא רחמים מי ינחם כי קללה
לוחשת אל טל ומטר ומתר לבכות למי שיכול
יש שעה רוחשת חשך אך יש שחר והלה
אנדד אלדן

• זוהי הארץ

אבי ז"ל היה איש אוהב ספר והיה אוהב משוררים. בעיקר הוא אהב את ביאליק וטשרניחובסקי, שאת שיריהם למד בגימנסיה העברית בביאליסטוק, הוא אהב מאד את אלתרמן, ולצידו את יהודה עמיחי. מאז שאבי נפטר לפני כמעט 22 שנים, תליתי על לוח השעם מול עיני מעל שולחן הכתיבה, שניים משיריו של יהודה עמיחי, ועל אחד מהם אני רוצה מאד לדבר היום.

השיר מדבר על אהבה אמיתית וכואבת לארץ הזאת.

הוא פותח באחד המיתוסים המכוננים של ארץ ישראל ומדינת ישראל: "טוב למות בעד ארצנו", שאמר או לא אמר טרומפלדור. המיתוס הזה היה עמוק מאד באתוס הציוני והישראלי במשך שנים רבות. במשך השנים המיתוס הזה הלך והפחית מעצמתו, הן בשל הוויכוח על השאלה האמנם אלה היו המילים האחרונות של טרומפלדור והן בשל השינוי שחל בחברה הישראלית שהחליפה את "טוב למות בעד ארצנו" ב"טוב לחיות בעד ארצנו". מכל מקום, זה היה אחד המיתוסים הבסיסיים של הציונות, של החינוך לצעירים, והן של הורים שאבדו את ילדיהם.

בשיר, עמיחי אומר:

על המילים האחרונות של טרומפלדור

טוב למות בעד ארצנו, בנו את המולדת

החדשה, כמו דבורי בר בפקעות מטורפות.

ואפילו אם אלה לא היו המילים

או שלא אמר אותן או שהיו והתנדפו,

מקומן נשאר מקומר כמעה. המלט

התקשה יותר מאבנים.

בהמשך מדבר עמיחי על המולדת שבזכותה הוא יכול להיות טוב או רע ונורא כי המולדת מאפשרת לו את החופש הזה

זוהי מולדתי

שבה אני יכול לחלום בלי ליפול
ולעשות מעשים רעים בלי לאבוד,
לזנוח את אשתי בלי להיות בודד,
לבכות בלי בושה ולבגוד ולשקר
בלי להיות מופקר לאבדון.

ולבסוף:

זוהי הארץ שכסיסנו אותה בשדה וביער
ולא היה לנו זמן לכסות את פנינו
והן ערומות בעיוות הצער ובכיעור השמחה.

זוהי הארץ שמתיה באדמה
במקום הפחם והזהב והברזל
והם הדלק לביאות משיחים.

עד כאן, יהודה עמיחי בשיר מיוחד זה.

ומכאן המילים שלי: זוהי הארץ שלי לטוב ולרע. זהו הבית שלי, ובו אני רוצה לחיות כל חיי.

בתקווה לימים טובים

תמר וולפין

שבטיות ואחדות / אריה וולפין

היהודים המפוזרים בתפוצות בכל העולם במשך אלפיים שנה, קלטו את התרבויות והשפות של ארצות השהייה שלהן. לא הייתה להם טריטוריה משותפת והיו מוגדרים בתפוצה עפ"י הדת. בעקבות הפוגרומים והאנטישמיות באירופה במאה ה-19, פינסקר ב-1882 והרצל ב-1896 הגדירו את "בעיית היהודים" כעם ללא שורשים (מדינה) שמעורר "יודופוביה" (פחד בפני יהודים עפ"י הגדרת פינסקר) שפתרונה, על פי הרצל הוא הקמת מדינת היהודים הוספת הממד הלאומי ליהדות התפוצות. הטריטוריה הדרושה לכך, טמונה בדת ובהיסטוריה, בכך שכשמתפללים יהודים בכל העולם, הם עומדים עם הפנים לכיוון ירושלים (בית המקדש), ובתום ליל הסדר מכריזים "לשנה הבאה בירושלים". ובאשר לשפה, הרי שפת התפילות היא עברית וההיסטוריה היא חלק אינטגרלי של הדת באמצעות התנ"ך.

כשמדינת ישראל קמה ב-1948 בשטחי ארץ ישראל, חיו בה כ-650,000 יהודים, שרובם צאצאים של גלי העלייה שהגיעו ממזרח אירופה, בעקבות הפוגרומים, ומגרמניה ומערב אירופה מסוף המאה ה-19 עד סוף מלחמת העולם השנייה ב-1945, שבעקבותיה הגיעו גם ניצולי השואה בעליה הבלתי ליגאלית. יש להוסיף לכך את כ-20,000 היהודים החרדים שחיו בישוב הישן

בארבעת ערי הקודש - בחברון, ירושלים, צפת וטבריה, מהמאה ה-18 והמאה ה-19, וכמה אלפי "ספרדים טהורים" מתקופת גירוש ספרד במאה ה-15, שחיו בעיקר בירושלים. מאז קום המדינה, הגיעו למעלה משלושה מיליון עולים בגלי עליה שונים, מתימן, ממדינות בצפון אפריקה, מברית המועצות (רוסיה דהיום) ומאתיופיה. בין לבין גם מאות בודדים מאירופה וארצות דוברות אנגלית. וכך

אוכלוסיית מדינת ישראל מגיעה היום לעשרה מיליון, שמתוכם כ-75% (7,500,000) יהודים. כתוצאה מכל התהליכים האלה, האוכלוסייה היהודית בישראל מורכבת מפסיפס של תרבויות, אידיאלוגיות, ופלגים שונים של זרמים

ביהדות כשלכל אחד מהם יש הגדרות של מיהו יהודי: דתית-חרדית אורתודוקסית, לאומית ותרבותית חילונית - הגדרות שמתנגשות האחת עם השנייה.

השוני בין השבטים והקבוצות משפיע גם על ההשקפות הפוליטיות בנושא השלום, המשך ההתנחלויות והנכונות לדו קיום.

בשנה האחרונה עם קואליציית ימין על מלא נכנס שסע נוסף לחברה הישראלית, בשאלת האופי הדמוקרטי של המדינה.

עד לפני שבועיים היו מאות אלפי אנשים פזורים על פני כל הארץ בהפגנות ענק נגד ההפיכה המשפטית, ואפילו לחו"ל הגיעו.

כל זה היה לפני שבועיים.

לאורך 75 שנות קיומה של המדינה, בכל פעם שהיינו תחת איום בטחוני קיומי, היינו שמים בצד את המחלוקות ויצאנו יחד למלחמה. פתאום הושטנו עזרה מי שנזקק, ללא הבדל צבע הכיפה או אורך השרוולים.

ההתקפה הרצחנית של החמאס בשמחת תורה, יחד עם ההלם שגרם המחדל הנוראי של מי שהיה אמור לשמור עלינו, גרמו להתגייסות מדהימה של כל שכבות העם, לסייע לחיילים בכל מה שלא היה להם: החל בכריכים, ודרך שמיכות ואפודים קרמיים. התגייסות לסייע לתושבי העוטף ולישובים סמוכי גדר שהתפנו מבתיהם, למשפחות השכולות, ולמשפחות החטופים.

אמנם אנו עם של שבטים וגוונים שונים של פולחן דתי ודעות פוליטיות, אבל החדשות הטובות הן שמול האויב, אנו נזכרים בחזון המשותף, נזכרים שאנו עם אחד.

האם נזכור זאת גם בשש אחרי המלחמה?

לב הקיבוץ ואני / שושנה שרקי

הימים ימים רעים בישראל, הרוע הלא אנושי הכי נמוך שיש, טבח בנשמת כולנו. ימים של מלחמה. עם ישראל בגדולתו, מאוחד וחזק מכל הימים. כל אחד רוצה לתת לתרום לעשות. צהל הוא כבר לא צהל שמלפני ה – 7 באוקטובר, כך כולנו.

למי שמבקש רגע של שפיות של תזכורת על חיים ללא פחד של שגרה, של ביחד, הלב, הוא המקום של הקיבוץ. כמו בכלל של המדינה הזאת, במיוחד בימים אלה.

אצלנו לב הקיבוץ, הוא מקום של נחת. אי של נורמליות.
לפני כמה ימים הגיע אלינו זמר, לירון לב. מי זה? שמעון הזכיר לי. הוא מכוכב
נולד של לפני עשרים שנה. היו שם המון ילדים מספר מבוגרים והחברה
מהמכינה שמביאים איתם רוח צעירים של יופי ועוצמה, תענוג להביט בהם
ולחוות את קרבתם האוהדת. לירן הזמר בחר שירים של תקווה שירים נפלאים
שחיממו את הלב והורידו דמעות.

הילדים המשיכו בחברותא שלהם. ביצירה, במשחקים, כמו אין בחוץ מלחמה.
מרק חם וטוסט עם גבינה, הרגיעו את פרפריי הפחד בבטן. ואת הכאב שבלב.
חזרתי הביתה עם תקווה בלב ואהבה. ביום שאחריו שכנעתי את הבן אלעד
והמשפחה שלו ושוב סביב השולחן עם טוסטים ומרק כתום נפלא, שאבתי קצת
נחת ורוח חיים עם משפחה קרובה. בשעה חמש אחרי הצהריים עזבנו את לב
הקיבוץ והייתי מלאה הודיה למעיין, האמא הרעיונית והמעשית של הבית הזה.
מעין נמצאת בכל מקום ופינה, רוב הזמן בתנועה. בשקט מופלא היא מסתובבת
בבית, לראות שהכל עובד. פה מנגבת מנקה שולחן, מזיזה כיסא למקומו.
מרימה קלף משחק שנפל מקופסה. בודקת אם יש מספיק אוכל לכולם. אם
הילדים מוצאים עניין, אם המשחק מתאים. אצל הנכדה שלי נרטבו המכנסיים
יכולתי להיכנס לארון הבגדים שבמקום, ומייד מצאתי לה זוג מתאים להחלפה.
בשירותים גם יש שולחן החלפה לתינוקות.

זהו בית! עם כל המשמעויות שלו. חום וקבלה שלמה של כל מי שמגיע. תמיד
אפשר לשתות כאן משקה חם או קר, תמיד יהיה שם משהו לאכול תמיד תקבל
חיוך ותרגיש שייך. תמיד יש שם קירור בקיץ וחימום בחורף.

הגיע הזמן לחזור לבית שלי. לפינה שלי. הרגשתי צורך עמוק להודות למעיין
בחום בהערכה. על הבית הזה שלב הקיבוץ של פעם הומה בו. פתאום הרגשתי
שאני כל כך אוהבת אותה ואת כל היצירה הזאת שהיא עצמה יצרה.

אני זוכרת איך לפני שנים היינו יחד בסדנה לקראת יציאה לפנסיה. נתבקשנו כל
אחד מאיתנו להביא רעיונות. "מה אני רוצה לעשות כשאצא לגמלאות". מעין
דיברה על החלום שלה להחזיר את בנין חדר אוכל היות מרכז חברתי. בנין
שכרגע נראה מוזנח מאוד, מכוער ומלוכלך.

היא רצתה להפוך אותו למרכז חברתי שיהיה בו הכל. היא תיארה לנו בקבוצה,
תמונה מדויקת, של מה יהיה במקום המטבח ומה יהיה במקום הפינה של עזרת
בישול, במקום האקונומיה, ומחוצה לה יהיה מרכז לשטיפת מכוניות שינוהל על
ידי בני הנעורים. יהיו אחראים עליה וקבלו תשלום שיעזור להם לנסיעה לפולין.
הכל היה שם בדמיונה שנראה לי אז פרוע לא הגיוני ולא מעשי, בחיים לא יקרה.

לב הקיבוץ מנוהל ומאורגן על ידי מעין רחלי נועה דודיק וכוח מרים מעין
שהצטרף לאחרונה. ועוד עשרות חברים מתנדבים במעש וברוח. זה שלנו. זה
אנחנו. הייתי מאוד רוצה שחברים שלא מגיעים לכאן, ינסו ויגיעו וירוויחו, מכל
מה שיש כאן להציע.

כשאני מחברת את החלום של מעין למציאות שהיא יצרה יחד עם הרבה שותפים מתנדבים, כל אחד כפי יכולתו – מוכר מאיפשהו? כולם בביצוע מושלם ובנתינה ואני נפעמת. זה הכי קרוב למציאות שאני חוויתי בחיי. ותמיד ובמיוחד עכשיו עלינו להודות על המקום הזה הנפלא 'הלב של הקיבוץ' כבר אמרתי? זה המקום בדיוק. זה מקום שמזכיר לי את היבשה שבשיר למעלה. מתקיימות היום כל הפגישות של הצוותים שהוקמו לשעת חירום, רעיונות של פעילות מנחמת, כמו מאכל מפנק, כמו היום קיבלו שם עיסוי להרגעות - המקום הבטוח.

מכתב מאבישי פרלסון

בימים האחרונים עבדתי בגינת הירק הקהילתית של קיבוץ כפר הנשיא בגליל תחת מטוסי הקרב המרעישים את השמים ללא הרף. אך הכנת הערוגות לגינת החורף העבודה הפיזית וההזעה, החיבור של הראש לגוף, המגע עם הטבע והחץ, החברותא של אוהבי הגינון, טעימות הבזיליקום והרוזמרין והעגבניות הקטנות הבשלות ועלי הפטרוזיליה... כל אלו חברו לחוויה מרגיעה ומרפאת ומשנת תודעה...

כשחזרתי הביתה ויזאנה שאלה אותי איך אני, ואמרתי מצוין בלי לחשוב, ואז הוספתי - ברגע זה, וחשתי קצת אשמה... ונשמתי, התפללתי לשלום כולם והודיתי לאמא אדמה וכאבתי את כאב האנושות וטירוף מעגל האימה והנקמה והזוועה, ונשארתי עם הפליאה של נס החיים ופלא הבריאה הכוללים גם כל כך הרבה רוע וכאב במישור האנושי, והשאלה למה אנו כאן ולמה נוצרנו ומה פרוש "בצלם" ואיך נוכל לממש את הפוטנציאל האנושי הטמון בנו ולהיות באמת בצלם הבורא והבריאה...

מברך את כולנו, כל בני האנוש, שאיכשהו נפיק תועלת גם מהחוויה הכואבת והנוראית של המלחמה הדפוקה הזו, ואיכשהו נראה שיש לנו ייעוד בסיפור המופלא והמסתורי והמורכב והמטורף הזה שאנו קוראים לו חיים ומציאות וקיום ובריאה...

וברגע שאני נוכח כאן ועכשיו, חווה נשימה, חווה שלגופי יש משקל על האדמה, ברגע זה, אין עבר ואין עתיד, וכאן, ברגע, הרמוניה, שקט פנימי, והכל כמות שהוא, והבחירה נתונה, איך להגיב, מה לחשוב, מה לחוות.

האם מותר והאם אפשר להיות חופשי ומאושר?
לא יודע.

לרגע, ברגע, כן. ואז נופלים חזרה לסיוט הבלהות, ולתא העינויים של האגו האנושי.
אך אפשר לחזור לנשימה, ולגן העדן של כאן ועכשיו.

הכאב קשה מנשוא על כל הזוועות שכולנו חווים ורואים או במציאות או על המסכים בימים אלו.
ימי אבל.

השבת שעברה כבר נצרבה כיום הטראומתי ביותר בהיסטוריה של עם ישראל.
מי שיכול, יקרא לעזור לנפגעים בגוף ובנפש.
בשעת חירום כולנו מתגייסים לעזור בכל דרך אפשרית.
הקשר האנושי עוזר לכולנו.
מילה טובה, חיבוק, כוס מים, טיול לילי משותף, פרח או זר פרחים, סיר מרק לשכנים, אוזן קשבת.

מנחם ומחבק מרחוק את כל מי שרוצה חיבוק.
מאחל ריפוי ורפואה שלימה לכולנו.
עושה שלום במרומיו
הוא יעשה שלום עלינו
ועל כל ישראל
ועל כל ישמעאל
ועל כל יושבי תבל.
כן יהי רצון, אמן.

אבישי פרלסון

מזל טוב ושפע ברכות
לנירה ומיכי קורן
להולדת הנכד
בן בכור לשירה ודין

מאחלים לכם ולכל המשפחה
שפע של בריאות, אושר ונחת

מגוייסים לצה"ל בימים אלה:

בני משק מגוייסים למילואים שלא גרים

בקיבוץ:

דין קורן
ניתאי קורן
תום קורן
גליל רוזנקרנץ
יואב האריס-בן נתן
ניב מעין
גולן רוזנקרנץ
שחק מלינה
יוחאי ג'קסון
שגיב שטיינר

מגוייסים למילואים:

ינון קרקו
הדס ויסבקר
גידי בר דוד
ליאור טיקוצ'ינסקי
שאול וולפסון
יהודה יזרעאלי
אריק אילייב
יבין בן רשף
טל הלפר
רותם הלפר
אהוד מנספלד
טל אשחר
עידו גרשמן
חיים בסו
דקל בסו
שי אזולאי
שלומי מור
איתי כהן נאה
לירון לניאדו
אור דוד

משרתים בסדיר:

נמרוד סולומון
מירון מתתיהו
מיכאל יצחקי
יהב דבולט
הודיה דבולט
ניב בולדווין
לי טנא
שוהם מזרחי
אלי ראובינב
שילה גולדברגר

חיילים בקבע:

איתן ויסבקר
יערה ויסבקר
רז קורן
מיה ווטרמן
שחר שמואל
לוטם שמואל
עתליה יצחקי

חיילים ומילואימניקים יקרים,

אנא תשמרו על עצמכם, ותחזרו הביתה בריאים ושלמים.

**כולנו פה מחזיקים אצבעות לכם ולכל צבא ישראל,
מחזקים ומחבקים אתכם מרחוק.**

מעין וויאט	20.10
ריצ'רד קונריקוס	21.10
בן רוזנברג	
צור-ארי נאי	
סול פנינה איילון	22.10
כרם בר שמואל	23.10
נעמי פורסטר	24.10
עמית צ'רטוף	
הדס פורת	25.10
פלג יגאל בר אילן	
שי-לי גבאי	
רותם נויפלד	26.10

אין לי ארץ אחרת

מילים: אהוד מנור
לחן: קורין אלאל

אין לי ארץ אחרת
עד שתחדש ימיה
עד שתפקח את עיניה

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוערת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי, אל נשמתי
בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי

בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוערת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי, אל נשמתי
בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי

לא אשתוק, כי ארצי
שינתה את פניה
לא אוותר לה,
אזכיר לה,
ואשיר כאן באוזניה
עד שתפקח את עיניה

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוערת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי, אל נשמתי
בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי

לא אשתוק, כי ארצי
שינתה את פניה
לא אוותר לה,
אזכיר לה,
ואשיר כאן באוזניה
עד שתפקח את עיניה

